

Ивайло Шонов

Акелдама

„И донасяха при него деца, за да се докосне до тях, а учениците забраняваха... Като видя това, Иисус възнеговува и им рече: оставете децата да дохождат при Мене... И като ги прегърна, **ВЪЗЛАГАШЕ ВЪРХУ ИМ РЪЦЕ И ГИ БЛАГОСЛАВЯШЕ.**“

(Марко 10:13-16)

Тони Декстър се върна в детската стая с голям шарен кашон. На него пишеше „Акелдама“ – така се казваше новата електронна игра с виртуална реалност, която Тони си бе купил. В магазин „Мечти“ му бяха казали, че действието на играта се развива по времето на Римската империя. А Тони много обичаше игри с виртуална реалност и особено историческите.

Цяла година, без мама Фани да знае, Тони бе отделял пари от закуските си. Накрая се получи една значителна сума. Отиде в магазина за детски играчки, където продавач беше някакъв съмнителен тип с изкуствени лазерни очи...

С треперещи ръце Тони разопакова кашона. Извади от вътрешността му полиетиленов скафандър с детски размери. Без да се бави, Тони навлече скафандъра и дръпна ципа. Тактилните сензори лепнаха по цялата му кожа. Визборите легнаха плътно върху очите. Тони включи играта и...

* * *

Намираще се сред някаква пуста планинска местност. За себе си вече знаеше, че е на дванадесет години, че се казва Йосиф бен Малахия и че е назорей¹...

Когато Йосиф бе дошъл на този свят, родителите му го бяха завели в Йерусалимския храм и го бяха обрекли на Бог. Така той бе свързан за цял живот с оброк за назорейство. Според закона на Моисей назорейт не трябва да прави три неща: да пие вино, да стриже косата си и да вижда мъртвец. А Йосиф бе станал неволен свидетел на смъртта на родителите си, с което се бе осквернил. За да се пречисти, бе обръснал главата си до кожа.

През нея година, по волята на боговете, император беше Тит Флавий Веспасиан и в Палестина горяха пожарите на Иудейската война.

През нея година – 823-та от основаването на Вечния град – много евреи бяха предадени на меча, огъня и кръстната смърт, а други продадени в робство по четирите края на Империята. Хората бяха навикнали да гледат всякакви ужасии в тези мрачни дни, съзнанието им беше притъпено до крайност и нищо не можеше да събуди у тях чувството за човечност и състрадание.

А от небето валеше сняг. Хубав, пухкав сняг. Никога досега в Перейя не се бе случвало подобно нещо. Дори за високите части на

---

1. Секта отшелници юдаисти – бел.ред.

планината Моав снегът бе рядкост. За подобно природно чудо се споме-наваше само във „Втора книга Царства“ – „Ванея... той същият слезе в един ров и уби лъв по снежно време“ (23:20).

Хората гледаха към небето и не разбираха защо след всички бедидеше и тази.

Скрит в туйфите суха трева край пътя за крепостта Махерон, малкият Йосиф бен Малахия също гледаше бялото нещо, сипещо се от небето. Нещото приличаше на манната, с която Моисей бе хранил израилтяните в пустинята. Но беше студено и в устата се превръщаше на вода. Йосиф вече го бе опитал на вкус – не ставаше за ядене. А Йосиф не бе слагал храна в устата си цели четири седмици – от деня, когато римските войници избиха цялото му семейство и превърнаха родното му село в пепелище. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата Йосиф бе избегнал гибелта, но сега умираше от глад. За да го залъже, дребосъкът дъвчеше парче стар кожен колан. Усещаше как на моменти земята се завърта под краката му и губи съзнание.

Но студеният сняг валеше връз голата му глава и го свестяваше.

Откъм Кариот, по пътя за Махерон, се зададе клетка на колела, теглена от чифт волове. Взвод легионери охраняваше пътуващия затвор. Нея година подобни конвои бяха нещо обичайно за пътищата на Палестина. Всеки ден римските войници караха пленени бунтовници на смърт. Днес легионерите водеха „Кариотския разбойник“ – никой не знаеше истинското име на този зловещ старец, затова хората го наричаха така. Неговата разбойническа банда вилнееше около градчето Кариот, на източния бряг на Мъртво море. От камата на Кариотския разбойник бяха умирали не само римски войници, но и мирни евреи.

Клетката със затворника пъплеше към върха на планината Моав – там, където се намираще непристъпната крепост Махерон.

Махерон бе същата цитадела, в която тетрархът Ирод Антипа бе заточил пустинника Йоан, наречен по-късно Кръстител. По молба на кралицата Саломе, Ирод бе наредил да обезглавят предтечата на Христос.

Клетката със затворника приближи. Въпреки страха си, Йосиф излезе на пътя. Гладът бе по-силен мотив. Йосиф не дочака конвоят да приближи, а тръгна право срещу него. Отдалеч започна да хленчи, да иска да яде. Легионерите забавиха ход и заеха позиции на очакване – можеше да е клопка.

Докато вървеше, Йосиф гледаше затворника в клетката. Беше около седемдесетгодишен, кльощав и плешив. Празният му поглед бе обърнат назад към Кариот. Окъсаните дрехи едва скриваха следите от насилие.

Около врата сякаш имаше белег от обесване – върху кожата като нашийник тъмнееше груба бразда.

– Гладен съм! Дайте нещо за ядене! – вайкаше се Йосиф.

Един войник се отдели от конвоя, засили се и ритна дребосъвка в гърдите. Чу се глух звук като от спукан тъпан. Йосиф отхвъркна назад и се претърколи в снега.

– Марш оттук, куче иудейско! – изкряска войникът.

Йосиф виеше от болка. Войникът бе му счупил ребра отляво. Колата и легионерите подминаха. Без никой да види, затворникът протегна ръка през решетките и хвърли нещо. В снега до Йосиф падна голяма кожена кесия. От кесията се изсипаха сребърни монети. Трийсет на брой – Йосиф ги брой няколко пъти. Трийсет сребърника! Нямаше вече опасност да погине от глад... Гледа с неразбиращи очи отдалечаващия се конвой, после бавно се изправи и с несигурни крачки тръгна към Махерон.

* * *

Години наред той търсеше да открие зависимостта между формата на човешкия череп и злото в душите на хората. Казваше се Клиострат и беше гръцки лекар от Александрия. В родния му град го познаваха не толкова като лечител, колкото като колекционер на глави на екзекутирани престъпници и убийци. Хората не разбираха заниманията му и го отбягваха като прокажен. Обикновените граждани се бояха от него и често в гръб злостно го наричаха Лешояда.

Когато консулт Тит тръгна със своите войски от Александрия да превземе Йерусалим, Клиострат Лешояда бе мобилизиран като военно-полеви хирург към един от римските легиони.

През месец елул след продължителна обсада Йерусалим падна под напора на озверелите римски кохорти. Упорството на защитниците толкова бе изнервило военачалника Тит, щото той заповяда градът на Давид да бъде изравнен със земята. От някогашната слава на свещения за евреите град остана да стърчи само една полуразрушена стена – по-късно поколенията щяха да я нарекат „Стената на плача“, за да си спомнят за горчивото минало.

След като Йерусалим падна, корпусът на Клиострат бе разпуснат. Натоварил в раздрънкана каруца човешките трофеи от войната, хирургът от Александрия се връщаше у дома. Клиострат дремеше, легнал между кошниците с черепи, под изпъстреното с кръпки чергило. На капрата се кандилкаше гърбавият роб Язон и подвикваше на мързеливите

кранти. В унеса си Клиострат чуваше монотонното чаткане на конски копита по неравната настилка. Клатенето на каруцата нагоре по стръмното почти го приспиваше. Пътят минаваше през планината Моав. Клиострат бе избрал този маршрут убеден, че територията на изток от река Йордан е по-спокойна и в Перея няма толкова много бунтовнически банди.

– Господарю, стигнахме Махерон! – изписка гърбавият Язон. Фалцетът му можеше да изкара от гроба дори мъртвец.

Клиострат се надигна със сърдите сумтене и отмести чергилото.

Непоносима воня на разлагаща се плът го блъсна в лицето. Пред каменните стени на крепостта се издигаше гора от дървени кръстове. Пригвоздени към гредите, гниеха разпънати човешки останки. Над града се виеха ята бели гарвани. Птиците приличаха на частици от паднали сняг, вдигнали се във въздуха; грачеха ядно, замръзваха за миг в небето и се стрелваха към мършата.

Един от кръстовете се извисяваше над останалите, а трупът на него бе по-свеж. Гарваните кацаха върху напречната греда и кълвяха очите на мъртвеца. Някакво дете с обръсната глава и въоръжено с дълга пръчка се въртеше като призрак около кръста и гонеше нахалните птици. Гарваните изгракваха стреснато и отлитаха, за да изчакат момчето да седне и да се унесе в дрямка. После пак се връщаха да продължат своя пир.

На върха на кръста бе закована дървена табличка, на която пишеше:

РАЗБОЙНИК ОТ КАРИОТ

* * *

Комендантът на Махерон, Корнелий Симплициус, беше нисък дебелак с къси крака и набит врат. Личеше, че е нечие протеже, защото човек с неговия ум едва ли би заел толкова висока длъжност. С премрежени очи и сричайки, Симплициус се опитваше да прочете папируса, който Клиострат бе тикнал под носа му. На листа пишеше, че документът дава право на хирурга от Александрия да използва тленните останки на военнопленниците от цяла Палестина за свои нужди. Папирусът бе подписан от самия консул Тит. Симплициус вдигна очи от документа и погледна преценяващо.

– Значи ти си гръцкият лекар?

– Да – отвърна Клиострат.
 – И какво искаш?
 – На влизане в Махерон видях един разпънат иудеин...
 – Кой от всичките, защото те много си приличат – прекъсна го грубо Симплициус. – Еднакво са подути!
 – На табличката му пишеше „разбойник от Кариот“ – продължи Клиострат. – Искам тялото му.
 – Твой е – отвърна Симплициус с жест, сякаш хвърля оглозган кокал на гладни кучета.

Клиострат взе папируса си и почтително се оттегли.

– Ако искаш, вземи и останалите – извика му в гръб Симплициус. – И без това няма къде да ги погребваме... – сухият му смях изпроводи Клиострат чак до външната врата.

* * *

Клиострат, робът Язон и един римски войник бяха дошли до кръста да вземат тялото на разбойника от Кариот. Язон носеше дървена стълба, а войникът – щипка за вадене на пирони. Гърбавият роб постави стълбата върху вертикалната греда на кръста и понечи да се качи, когато на земята се размърда някаква парцалива дрипа.

– Не го пипай! – чу се креслив глас и един запратен камък улучи Язон в лицето. Робът измуча и отскочи назад. Плюеше с окървавена уста избитите си предни зъби.

Парцаливата дрипа се бе превърнала в малко момченце с бръсната глава, което настръхнало повтаряше: „Не го пипайте! Не го пипайте!“

Войникът се оказа по-съобразителен и в суматохата успя да хване детето в гръб. Малкият Йосиф се мяташе и крещеше:

– Не го пипайте!... Той рече, че ще възкръсне от мъртвите... на третия ден от смъртта си...

Войникът и Клиострат вързаха Йосиф, за да не им пречи. Докато затягаха кожената връв около китките му, хирургът попита:

– Кога е умрял този? – и посочи към кръста.

– Комендантът оставя телата да гният, не ги погребва – за назидание – войникът се замисли и после добави: – Този май умря преди две седмици...

Така трябва да е било – плътта смърдеше ужасно и тялото на разбойника се бе раздуло от газовете като балон.

Язон и войникът свалиха тялото от кръста. Клиострат огледа трупа. Върху голото теме на мъртвия, сякаш жигосан, личеше отпечатък от

човешка длан.

– Какво е това? – попита с изненада Клиострат.

– Когато се е разделял с тях, учителят им ги е благословил с длан върху главите им... – отвърна вързаният Йосиф. Беше се умирал и не викаше. Клиострат погледна инстинктивно към голата глава на детето, но там нямаше отпечатък.

– Кой е той? – попита хирургът.

– Не знам... – отвърна Йосиф плахо. – Хората говорят, че е най-големият звяр, когото земята някога е раждала... Че е върналият сред човешките Сатанаил... Убивал е както ваши, така и наши... Но той ме спаси. Спаси ме от глада и смъртта... За мен той е най-святият мъж на белия свят... Той е моят ангел и бог... Когато беше в затвора на крепостта, отидох под прозореца на килията му. Той ми рече, че като умре на кръста, ще възкръсне на третия ден от мъртвите... Хвърли ми през решетките нещо, написано на гръцки. Сам го е писал... Аз не мога да чета. Ако ме пуснете да си ида, ще ви го дам.

Клиострат, който внимателно слушаше разказа на момчето, прошепна:

– Дай ми го и тогава ще те пусна да си вървиш.

– Истина ли казваш? – в очите на Йосиф плаха надежда смени съмнението.

– Истина – отвърна с леден поглед хирургът.

– Ей там, под кръста, съм скрил една торба... – Йосиф посочи с очи. – Вътре е...

Клиострат отиде до указаното място. Порови и намери торба от ярешка кожа. Бръкна вътре и извади свитък, изпъстрен със ситни букви. Момчето се оказа право – беше на гръцки. Клиострат разпъна свитъка. Най-отгоре пишеше:

„Историята на Исус от Назарет, предаде от Иуда от Кариот...“

И продължаваше:

„В онези години прокуратор на Иудея бе Понтий Пилат, а Исус, синът на Йосиф дърводелеца от Назарет, ходеше сред хората на Галилея и ги учеше...“

Клиострат сви пергамента и го скри под хитона си.

Язон и войникът вече бяха натъкнали трупа в конопен чувал и го

влачеха към каруцата. Клиострат мина покрай вързаното дете, без да го погледне.

– Ами аз? – попита с плачлив глас Йосиф. Но Клиострат не отвърна нищо, отиде до каруцата и седна на капрата до гърбавия Язон. Войникът пое към крепостта.

– Ами аз?! – извика Йосиф и се разплака.

Язон удари конете и каруцата потегли.

– Той рече, че ще възкръсне от мъртвите на третия ден... – продължаваше да крещи Йосиф от основата на кръста.

* * *

Вече трети ден Йосиф бен Малахия следваше тайно каруцата на Клиострат и Язон. Малкият назорей искаше да разбере какво двамата възнамеряват да направят с трупа на Иуда Искариотски. Бяха го оставили вързан до крепостната стена, но той успя да прегризе със зъби кожата върв около китките си. После тръгна за Александрия.

Каруцата на Клиострат бе спряла в един от проходите на планината Моав, защото имаше свлачище и падналите камъни бяха преградили пътя. Каруцата стоеше без надзор. Клиострат и роба му се мъчеха да разчистят пътя.

Йосиф безшумно се промъкна до каруцата. Искеше да задигне чувала с тялото на Иуда и да го погребее. Тъкмо се готвеше да изпълни плана си, видя огромна скала, надвиснала над Клиострат и Язон. Всеки момент скалата щеше да се откъсне и да падне. А двамата дори не я забелязваха.

Не разбра защо го направи – та те го бяха оставили вързан...

– Пазете се! – изкрещя Йосиф и побягна към тях.

Клиострат и Язон извърнаха глави, в този миг скалата се откъсна и полетя към урвата.

Йосиф се хвърли напред и блъсна Клиострат. Хирургът отскочи назад и падна по гръб върху камъните. Чу се страшен тътен – скалата се бе сгромолясала и под огромния каменен къс лежеше премазаното тяло на Йосиф.

Клиострат се надигна и приближи неуверено. Не можеше да повярва – момчето го бе спасило от смъртта. Същото онова момче, което те оставиха с вързани ръце пред Махерон.

Обезобразеното тяло на Йосиф трепереше и агонизираше под скалата. Очите му се прибелваха, клепачите мигаха спазматично. Разкривената му уста отрони:

– Нали ви казах, че ще възкръсне на третия ден от мъртвите...

И тогава Клиострат видя как върху голата глава на момчето се появи отпечатък от човешка длан.

* * *

Мама Фани влезе в детската стая. Тони го нямаше. На леглото му имаше голям шарен кашон с надпис „Акелдама“ и полиетиленов скафандър. Ципът беше отворен и вътрешността на скафандъра беше празна. „Може да се е скрил под леглото...“ – помисли си тя и надникна, но и там го нямаше. Реши да провери в кашона. Отвори капака. На вътрешната му страна пишеше:

ТЪРСЕТЕ! ТЪРСЕТЕ!
Новата електронна игра
с виртуална реалност
АКЕЛДАМА – СОБСТВЕН ИИСУС
Играта, в която главният герой си ти!
Играта, в която действието се определя от ТВОЯТА мисъл!
Играта, в която всеки ход избираш ти!
КУПИ Я ВЕДНАГА!

„Товага Иуда, който Го предаде, като видя, че Той е осъден, разкая се и върна трийсетте сребърника на първосвещениците и стареите, като каза: съгрших, че предадох невинна кръв. А те му рекоха: що ни е грижа? Ти му мисли. И като захвърли сребърниците в храма, излезе и отиде, та се обеси. Първосвещениците прибраха сребърниците и казаха: не бива да се турят в църковния ковчег, защото са цена за кръв. И като направиха съвещание, купиха с тях грънчаревата нива, за да погребват странници, затова и донес тази нива се нарича кръвна нива (Акелдама)...“

(Матей, 27: 3–8)

Озадачена, мама Фани излезе в коридора.

– Тони? – извика тя. – Тон-и-и?

Но празната къща мълчеше.

КРАЙ

© Ивайло Шонов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/388>]